

I

Ella

Het meisje ligt op de achterbank van de auto. Ze lijkt te slapen, maar er is iets vreemds aan haar houding. Iets onnatuurlijks. Het portier staat open, Ella kan zo naar binnen kijken, terwijl ze met haar polsbandje het zweet van haar voorhoofd veegt. Ze buigt iets naar het kind toe, dat een gele broek en een donkerblauw vestje draagt. Ze ligt op haar zij, de mond halfopen.

Er gaat een schok door Ella heen als ze ziet dat de polsen van het meisje vastgebonden zijn. Ze kijkt naar het vrijstaande huis waar de donkergroene Peugeot voor geparkeerd staat. Strikt genomen bevindt ze zich op privéterrein, zoals een bord met dreigende zwarte letters aangeeft.

Ze begrijpt waarom ze hier geen pottenkijkers willen hebben, want ze weet wie dit meisje is: Demi Hulshof, vijf jaar oud. Vermist.

Ella werpt een blik op het huis – niemand te zien –, schuift haar arm onder Demi en tilt haar van de achterbank. Als een lappenpop ligt ze in haar armen.

Ella's auto staat een stukje verderop, voorbij de bocht. Niet ver, maar als ze op de weg blijft lopen, zal ze meteen gezien worden.

Haastig stapt ze de berm in, die vol staat met hoog opschietend onkruid en brandnetels, en ze verdwijnt in het stuk bos dat langs de doorgaande weg loopt. De bomen staan er dicht opeen, maar er zijn handige olifantenpaadjes waar wandelaars gebruik van maken om de weg af te snijden. Het is er niet gemakkelijk lopen, maar het voordeel is dat je nauwelijks zichtbaar bent.

Ze schrikt als achter haar geschreeuw klinkt, gevolgd door rennende voetstappen die snel dichterbij komen. Gejaagd baant ze zich een weg door de braamstruiken. De stekels blijven haken aan haar sportkleding, en ze rukt zich wild los. Achter haar klinkt gekraak van brekende takken. Is ze toch gezien?

Het paadje dat ze volgt is nauwelijks zichtbaar, maar ze weet waar ze is en ook waar ze uitkomt: op dezelfde doorgaande weg, die in bochten naar beneden voert. Het scheelt dat ze niet hoeft te klimmen, het wordt steeds moeilijker om haar vrachtje te dragen. Af en toe kijkt ze over haar schouder, maar er komt niemand achter haar aan.

Ze worstelt verder tot het asfalt tussen de bomen door schemert. Buiten adem blijft Ella staan, met scheuren in haar sportkleding, modder aan haar schoenen. Ze zakt door haar knieën en legt Demi achter een struik op de grond. Vervolgens loopt ze behoedzaam naar de weg en blijft staan. Aan de overkant gaat het bos verder. De weg ligt er verlaten bij. Toch bevalt het haar niets dat ze de beschutting van het bos moet verlaten, maar er zit niets anders op. Haar auto staat op het zandpad aan de overkant.

Ella haalt Demi op, draagt haar naar de autoweg en steekt haastig over.

Net als ze aan de andere kant is, hoort ze een auto aankomen. Ze haast zich het bos in, gaat achter een boom staan en houdt haar adem in.

De auto komt met hoge snelheid aanrijden en neemt de bocht. Ella vangt een glimp op van een groene Peugeot. Hij rijdt voorbij en dan wordt het weer stil. Een paar minuten lang blijft Ella staan, tot ze voldoende moed heeft verzameld om verder te gaan.

Nog één bocht, dan is ze bij het onverharde pad waar ze haar auto geparkeerd heeft. Half struikelend loopt ze verder. Daar staat hij, haar rode Ford Fiësta.

Ze legt Demi op de grond, maakt met trillende handen het achterportier open en tilt het meisje op de achterbank. Ze pakt een deken van de hoedenplank, legt die over haar heen en gooit de deur dicht. Dan rukt ze haar eigen portier open, laat zich op haar stoel vallen en vergrendelt de deuren.

Het gezoem waarmee dat gebeurt klinkt geruststellend, maar ze weet dat het een schijnveiligheid is. Die mannen zijn vast gewapend. Eén kogel door het raam en alles is voorbij.

Ella start de motor en rijdt achteruit. Haar zenuwen zijn tot het uiterste gespannen, haar blik schiet van links naar rechts. Niets te zien.

Ze neemt de bocht en rijdt de weg op.